

ข้างบนนี้ลมแรง มองเห็นจุดไฟนับล้าน ๆ ดวงกระจายทั่วเส้นขอบฟ้าเมืองหลวง เหมือนหิ่งห้อยจำนวนนับไม่ถ้วนเกาะนิ่งบนหน้าต่างทุกบานในเมือง แต่ยามนี้เหนือฟ้าไม่มีหิ่งห้อยสักดวง เมฆหนารাত্রีนี้ห่มคลุมเมืองหลวง แม้แต่พระจันทร์ก็จมในอ้อมกอดของเมฆ

หล่อนทอดสายตามองเส้นขอบฟ้าอย่างเหม่อลอย ได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาหาจากด้านหลัง หล่อนหันกลับไปมอง

ชายร่างสูง ไหล่กว้างยืนอยู่เบื้องหน้าหล่อน หน้าตาคมสัน นัยน์ตาคู่นั้นคมวาว รอยยิ้มของเขาบอບอุ่น

เสียงของเขาก็อบอุ่น

“รอนานไหมครับ?”

“ไม่นานค่ะ ฉันเพิ่งมาถึงค่ะ”

เขาดึงมือหล่อนมากุม มือของเขาบอບอุ่น แต่น้ำเสียงของเขาบอບอุ่นกว่า

“มาซา คุณรู้ใช่ไหมว่าผมรักคุณ?”

“ค่ะ”

เขาดึงแหวนวงหนึ่งออกจากกระเป่าเสื้อนอก ลูกเข่าลงบนพื้น

“คุณจะแต่งงานกับผมไหม?”

หล่อนรู้สึกราบหวาม ตอบว่า “ค่ะ”

เขาสวมแหวนบนนิ้วนางของหล่อน หล่อนรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาบอกว่า “มาซา คุณไว้ใจผมใช่ไหม?”

“ค่ะ ฉันไว้ใจคุณ”

“มาซา หลังจากคืนนี้คุณจะมีเด็กใหม่ เรารักกันในชาตินี้ แต่จะครองรักกันในชาติหน้า”

“ค่ะ”

เขาช่วยดันหล่อนขึ้นไปยืนบนขอบตาดฟ้า ลมแรง ผ้าพันคอของหล่อน ปลิวไสว เขากุมมือหล่อนแน่น

“อย่ากลัวนะ พอลูกกระโดดลงไปแล้ว ผมจะกระโดดตามลงไป อีกครู่เดียวเราก็จะอยู่ด้วยกันตลอดกาล”

หล่อนไม่รู้สีกกลัว

บางสิ่งในใจตอกย้ำหล่อนว่าไวใจเขาได้ หล่อนเชื่อด้วยหัวใจทั้งดวงว่าวางใจเขาได้ เขามีเหตุผลที่ดีเสมอ และมันดีกับหล่อน

เขาปล่อยมือหล่อน ลมแรงพัดมาอีกระลอก ผ้าพันคอของหล่อนหลุดออก พร้อมกับร่างของหล่อนร่วงลงไปเบื้องล่าง

ก้อนเมฆคล้ายตัว แสงจันทร์สาดตลอดลงมา มวลหิ่งห้อยบนเส้นขอบฟ้า ดูหริ่ง

แล้วผ้าพันคอผืนนั้นก็ปลิวหายไป

สารวัตรสามิต ล้มมาฤทธิ์ เดินฝ่าไทยมุงเข้าไปในที่เกิดเหตุซึ่งรายล้อมด้วยรถพยาบาล รถมูลนิธิกุ๊ภักย์ นักสืบ พุ่มรัก พานสิงห์ ก้าวตามไปติด ๆ

จุดเกิดเหตุในประเทศไทยมักปรากฏสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘ไทยมุง’ เสมอ

ครึ่งชั่วโมงก่อน คาเฟ่เพิงเล็ก นักร้องกำลังจะขับรถกลับบ้านเมื่อเสียงโทรศัพท์จากเพื่อนตำรวจดังขึ้น

สารวัตรชวนเขาไปที่เกิดเหตุ คดีคนฆ่าตัวตาย พุ่มรัก พานสิงห์ ตอบว่า “คนกระโดดตึกตาย โน เวย์! ขอภัย ไม่ละครับ ท่านสารวัตร”

“ความจริงก็ไม่อยากสอบสวนมึงหรอก แต่เนื่องจากคนตายเป็นลูกสาวอดีตท่านทูตรัสเซียที่เคยประจำในเมืองไทย การตรวจสอบที่เกิดเหตุจึงต้องละเอียดจนปราศจากข้อสงสัยจริง ๆ ว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ไม่ใช่การเมือง ถ้าได้สายตาคมกล้าดูพญาเหี่ยวอย่างยอดนักสืบ พุ่มรัก พานสิงห์ ผู้ยิ่งใหญ่มาอีกคนก็ดี”

“ मामुขนี้แสดงว่าจะใช้งานกู้อีกแล้ว”

“วันนี้ก็ไม่ค่อยสบาย กำลังนอนพักอยู่ ก็มีคนตามตัวมา”

“อ้อ! ที่นี้ก็เปลี่ยนเป็นमुखสงสาร มึงคิดว่ากูจะใจอ่อนระอะ”

และเขาก็ใจอ่อน! เขารู้ว่าเพื่อนทำงานหนักจนป่วยจริง

สองปีนับจากนายกรัฐมนตรีคนใหม่ขึ้นดำรงตำแหน่ง ประเทศไทยยังไม่มีความเปลี่ยนแปลงมากนัก อาจเพราะเมืองไทยมีปัญหามากเกินไป อาจเพราะคนไทยไม่เคยเปลี่ยน อย่างน้อยที่สุดก็คือนิสัยไทยมุง

ร่างไร้ชีวิตบอบบาง ้วยไม่เกินสามสิบ อายุยังน้อย แต่เลือกยุติบทบาทบนโลกแล้ว นักสืบถอนหายใจ เงยหน้าแหงนขึ้นดูอาคารที่จมในความมืด เป็นคอนโดมิเนียมกลางเมือง ราคาแพง

“สอบถามเจ้าหน้าที่คอนโดฯเบื้องต้นได้ความว่า เธอชื่อ มาซา โอลอฟ อายุยี่สิบห้า สัญชาติรัสเซีย”

“เธออาศัยอยู่ในคอนโดฯนี้?”

“ใช่ พ่อชื่อคอนโดฯให้ลูกสาวอยู่”

สายตานั้นก็สับหยุดที่แหวนบนนิ้วนางซ้ายของร่างไร้ชีวิต เปรยว่า “มีแหวนเพชรแต่งงาน แต่ไม่มีความสุข คนเดี๋ยวนี้ฆ่าตัวตายกันง่าย ๆ”

สามิตเอ่ยเบา ๆ “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์”

พุ่มรัก พานสิงห์ หัวเราะหึ ๆ รู้ว่าเพื่อนล้อเขาเล่น

อาจจะจริงตามสังขารม ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์

ทั้งสองก้าวเข้าไปในโถงทางเข้าคอนโดมิเนียม เห็น ร.ต.ต. สมศักดิ์ นิยมมาวงษ์ กำลังคุยกับพนักงานหญิงคนหนึ่ง หล่อนเป็นคนสวย ไว้ผมทรงหน้าม้า เขาไม่ค่อยเห็นผู้หญิงไว้ผมทรงหน้าม้าที่ดูเช่นนั้นมานานแล้ว แต่ต่อนี้สีหน้าหล่อนตื่นตระหนกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่พยายามไม่แสดงออก เขาเข้าใจ การประจบเห็นคนฆ่าตัวตายต่อหน้าต่อตาไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนรับมือได้

ราวกับสามิต 14 อ่านใจเขาออก พูดกับพนักงานว่า “ใจเย็น ๆ น้องเดี๋ยวทุกอย่างก็เรียบร้อย อย่าเครียด”

“ขอบคุณค่ะ”

“น้องรู้จักคนตายตีใหม่ครับ?”

“ดีค่ะ”

“เป็นคนยังไงครับ?”

“เป็นคนน่ารัก สุภาพเรียบร้อยมากค่ะ ไม่ถือตัวเลย”

นักสืบเอ่ยแทรก “หมายถึงหนูหรือว่าคนตายครับ?”

“คนตายค่ะ”

สารวัตรส่ายหัว ถามพนักงานต่อ “คุณมาซาพักอยู่ห้องไหนครับ?”

“ห้อง 1701 ชั้น 17 ค่ะ”

“มาอยู่นานเท่าไรแล้ว?”

“สองปีแล้วค่ะ”

นักสืบแทรกอีก “หมายถึงหนูหรือว่าคุณมาซาครับ?”

“คุณมาซาค่ะ”

สารวัตรกระซิบกับนักสืบ “เวลาเครียด ๆ อย่างนี้ มึงยังจับพนักงานสาวอีก”

“ก็เพราะเธอเครียดไง จึงชวนคุยซำ ๆ ให้ผ่อนคลาย เห็นมั๊ย ตอนนี้เธอดีขึ้นมากเลย”

ร.ต.ต. สมศักดิ์ถามเจ้าหน้าที่ “คุณมาซาพูดไทยได้ไหมครับ?”

“ได้ค่ะ”

ตำรวจหนุ่มหันมาบอกสามิต 14 “เดี๋ยวน้องคนนี้จะฉายภาพกล้องวงจรปิดให้ดูครับ”

เจ้าหน้าที่หญิงกดปุ่ม ภาพเหตุการณ์ทั้งหมดในดีกรอบสองชั่วโมงที่ผ่านมา ก็ปรากฏขึ้นจนจบ

ภาพในกล้องวงจรปิดของอาคารทั้งหมด เห็นภาพหญิงสาวชื่อ มาซา โอลอฟ ก้าวเข้าไปในลิฟต์ชั้น 17 กดปุ่ม หลอนเป็นนครูปร่างบอบบาง ผมดำ สูงราว 170 ซม. เรือนหน้าสวย กิริยาเรียบร้อย เบิกยื่น ลิฟต์เคลื่อนไปถึงชั้นที่ 24 นางสาวมาซาก็ก้าวออกไป กล้องวงจรปิดที่บันไดแสดงภาพหลอนเดินขึ้นไป เปิดประตูชั้นดาดฟ้า

“เธอกระโดดจากชั้นไหนครับ?”